

CONVERSES DE L' AVIA.

Adeu siau , i fins a demà ¡!!! -. Vaig dir-lis a les meves dues amigues que com cada tarda ens trobavem al passeig per passar-hi una estona.

Sembla una cosa vanal, però aquesta estoneta que puc compartir amb elles , les inquietuds i les vivències quotidianes es podria definir com el meu petit racó de cel.

És que donat que ja soc una persona podríem dir de certa edat, la vida m' ha ensenyat el camí, unes vegades planer i d' altres en que les pedres i els penyasegats estaven allí per atansar-se sobre meu i explicar-me que el camí de roses no existeix per a ningú. Mentre vaig acostant-me cap a casa, reflexiono sobre aquestes petites menudeses, i a la vegada importants, que et fan sentir bé.

A les hores pensó que no m' agradaria que res canviï i quant tantmateix veig el món al meu voltant que va tan depressa, no puc deixar anar un esglai i dir : Que esta passant ¡!!

Fa temps que les màquines ens van envair. Uns anys enrere aparells de tot tipus van passar a formar part de la nostra vida. Ara les paraules Iphone, Ipad , Tablet , realitat virtual, i més , més i més, tenen a les persones pendents. Massa pendents, que potser fins i tot ja no es recorden de trobar un somriure entre elles, una mirada sincera als ulls, una mà que s' atansa i et diu vine amb mi, i continuo pensant, serà veritat que les relacions humanes estaràn predestinades a l' extinció ¿?? Hem construït un nou món d' individualitats ¿??

Així doncs, avui, un dia qualsevol del maig de maig de l' any 2026, val a dir que anyoro aquella llibertat tant irracional, altrament dita espontaneïtat que teníem anys enrere.

Ara mateix estem absorbits per tot tipus de màquina, per fer qualsevol cosa necessitem explicar-ho abans a la creació que nosaltres mateixos hem fet. Una cosa és el progrés que mai es pot anar en contra , doncs gràcies a la tecnologia que disposem a l' any 2026, sortosament ens permet avançar en tots els àmbits , i tenir un nivell de vida molt millor que anys passats . Però malgrat tot em quedo perplexa mirant a aquelles persones que tenen una obsessió malaltissa amb aquestes eines, que viuen engoixats perquè no arriben mai, és a dir arribar a on ¿??

Lavors en torno a preguntar i els sentiments ¿?? Els podrem recuperar ¿??

Sabrem trobar un amic i donar-li una abraçada, ¿??? Mirar-lo als ulls i entendre el que ens vol dir ¿??

Com deia un dels meus escriptors preferits Jules Verne :

No hi ha res Impossible, en tot cas Improbable.

Seria possible que algu rememores aquestes paraules tant intel·ligents i es fes de l' Impossible, el probable ¿?? .

D' aquesta manera ara ja soc a la vora de casa i puc contemplar la posta de sol ,del mes maig. Adreçant l' esperança que mai es perdin les relacions entre nosaltres , espero a demà per baixar al Passeig i poguer parlar i discutir si cal amb les meves amigues, amb l' esperit noble i sincer que escric aquestes lletres.